

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **S. D. R. R.**
státní příslušnost Irácká republika
zastoupeného advokátem Mgr. Ondřejem Zaorálkem
sídlem kpt. Vajdy 3046/2, 700 30 Ostrava - Zábřeh

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, č. j. OAM-993/ZA-ZA11-K09-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 12. 6. 2020 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále také jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany na podkladě žádosti žalobce ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za věcně nesprávné, nezákonné a nedostatečně odůvodněné, tedy nepřezkoumatelné, přičemž správní řízení bylo zatíženo vadami spočívajícími v nedostatecích provedeního dokazování, resp. v nesprávném hodnocení opatřených podkladů.
3. V případě žalobce jsou dány skutečné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, a to zejména v podobě vážného ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí, když jeho páčání i na civilistech vyplývá ze správního spisu. Podle žalobce stále nepříznivá bezpečnostní situace v Iráku plně odůvodňuje rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany. Je zřejmé, že nelze vycházet z dřívějších závěrů žalovaného, že organizace Islámský stát byla poražena.
4. Žalobce tvrdí, že v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž uvádí odlišné argumenty než v žádosti předchozí. Žalobce má obavu z nebezpečí vážné újmy, která vychází mj. ze zjištění ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí ČR, Amnesty International, OAMP MV ČR, Human Rights Watch, Freedom House a Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, přičemž žalobce tvrdí, že o těchto zjištěních neměl v době původního řízení o předešlé žádosti tušení. Žalobce dále v žalobě obsáhle rekapituloval obsah těchto zpráv. Nadto žalobce uvedl, že požaduje za nezbytné zjištění o bezpečnosti v zemi původu aktualizovat.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že žalobce ve své opakované žádosti doslova uvedl, že všechny důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl již v žádosti v roce 2015 a tyto důvody se nezměnily a platí stále. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti. Žalovaný přitom posoudil situace ve vlasti žalobce a dospěl k závěru, že v Iráku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost svědčící o hrozbě pronásledování či vážné újmy žalobce. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce dne 17. 12. 2015 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že jeho život v Iráku je ohrožen, pracoval tam ve vojenském táboře K., znal dva vysoké představitele bývalého režimu Saddáma Husajna; jejich jména předal

následně iráckým i kurdským orgánům, tito lidé byli následně zatčeni a uvězněni, měli však napojení na Dajš (islámský stát). Dajš po nějaké době obsadil uvedený vojenský tábor Keiwan, irácké vojsko odešlo, všichni vězni utekli a připojili se k Dajš. Následně žalobce začal dostávat telefonické výhrůžky, že jej zabijí. Žalobce následně odešel do Turecka, vízum do ČR zařizoval jeho strýc. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2016 nebyl žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu udělen, ale byla mu udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců.

7. Dne 12. 2. 2018 požádal žalobce o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu zhoršení situace v Iráku, kde každý den dochází k bombardování a bezpečnostní situace není stabilizována. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2018 nebyla žalobci doplňková ochrana prodloužena, když žalovaný vycházel při posuzování žádosti žalobce mj. i následujících podkladů: Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace z 6. 3. 2018 a 1. 6. 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2018 z e dne 22. 2. 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, Zpráva ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 20. 7. 2017, Zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2018 z ledna 2018, Informace Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 14. 11. 2016, Informace ČTK z 9. 12. 2017 a 11. 3. 2018 a Zpráva MZV ČR ze dne 23. 6. 2015. S uvedenými podklady rozhodnutí byl žalobce prokazatelně seznámen dne 31. 7. 2018. Žaloba žalobce proti citovanému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2019, č. j. 61 Az 37/2018-65. Kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 46/2019-59.
8. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 2. 11. 2019 bylo žalobci uděleno správní vyhoštění se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Dne 11. 11. 2019 podal žalobce opětovně žádost o mezinárodní ochranu; v rámci poskytnutí údajů ke své žádosti k důvodům, pro které žádá o mezinárodní ochranu, uvedl, že v roce 2015 řekl všechny důvody žádosti o mezinárodní ochranu, ty důvody platí stále, jsou stejné jako tehdy. Dajš ovládl oblast, kde žil, Dajš tam prováděl únosy a vydírání, cca před 6 měsíci unesli jeho bratrance, byl unesen těmi lidmi, kteří vyhrožovali i žalobci.
9. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Iráku. Konkrétně se jedná o Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace z 6. 3. 2018 a 1. 6. 2018 a dále Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018 z 27. 2. 2019, Informaci MZV ČR o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Regionu iráckého Kurdistanu z 12. 3. 2020 a Informaci MZV ČR o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti z 11. 3. 2020.
10. Dne 11. 5. 2020 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce uvedl, že se nechce seznámit s obsahem podkladů, když se jedná o zprávy, které se netýkají problémů, které uváděl. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrl, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
11. Následně dne 15. 5. 2020 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Správní orgán zjistil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí, provedl tedy

srovnání tvrzení v nynější a v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se vrátit do Iráku. Na základě shromážděných podkladů dospěl přitom žalovaný k závěru, že nedošlo k žádné změně v době od doby, kdy byla meritorně posuzována žádost žalobce, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný taktéž uzavřel, že žalobcova žádost je účelová; poukázal na skutečnosti, které vyplynuly z rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 2. 11. 2019, tedy, že nerespektoval výjezdní příkaz a od 19. 7. 2019 do 11. 11. 2019 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Ve věci soud rozhodl u jednání dne 19. 8. 2021, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce přitom odkázal na zprávy Amnesty International a Human Rights Watch z roku 2018, které podle něj svědčí o existenci závažných důvodů, pro které by žalobci měla být udělena doplňková ochrana.
14. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Iráku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Podstatné přitom je, že ani sám žalobce neuváděl žádné relevantní okolnosti, pro které by bylo možno se domnívat, že by v zemi původu žalobce došlo v mezidobí k zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla vést k závěru o existenci nových skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce odkazoval na zjištění ze zpráv coby podkladů rozhodnutí z roku 2018, které však již byly podklady rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany, kdy byla žalovaným detailně posuzována situace v Iráku. Žádné jiné konkrétní skutečnosti žalobce v průběhu soudního řízení neuvedl.
15. Krajský soud předesílá, že v projednávané věci přezkoumává pouze to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro jeho nepřijatelnost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřezkoumává tedy, zda žalobcem uváděné skutečnosti jsou tzv. azylově relevantní.
16. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění relevantní pro udělení azylu, které nemohl uplatnit v předchozím řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Platí přitom, že *„pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*, a dále *„institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem*

je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

17. V citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, dospěl uvedený soud k závěru, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 - 118).
18. V projednávané věci je zcela zřejmé, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutečně uvedl zcela identické důvody pro udělení azylu. Nebyla tedy naplněna první podmínka pro věcné posouzení opakované žádosti.
19. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Iráku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Podstatné přitom je, že ani sám žalobce neuváděl žádné relevantní okolnosti, pro které by bylo možno se domnívat, že by v zemi původu žalobce došlo v mezidobí k zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla vést k závěru o existenci nových skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce odkazoval na zjištění ze zpráv coby podkladů rozhodnutí z roku 2018, které však již byly podklady rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany, kdy byla žalovaným detailně posuzována situace v Iráku. Žádné jiné konkrétní skutečnosti žalobce v průběhu soudního řízení neuvedl.
20. Krajský soud připomíná, že ve vztahu hodnocení bezpečnostní situace správním orgánem Nejvyšší správní soud vymezil ve svém rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, že *„v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“* Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele nedošlo. Toto hodnocení přitom podle soudu vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*
21. Za uvedené situace lze podle krajského soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.

Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[Zadejte text.]

23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. srpna 2021

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce